

O d ů v o d n ě n í:

Nehledíc k tomu, že zabavení nafty bylo vykonáno způsobem, že tím provozování elektrárny bylo ne-li znemožněno, přece značně ztíženo, což odporuje zákonu — jest zjištěno, že zabavená nafta byla uschována nejen v nádržce, tvořící součást elektrárny, aby jí používáno bylo při jejím provozování, nýbrž že jí bylo též zapotřebí k řádnému provozování a že jí bylo k tomu též používáno.

Tím jsou dány náležitosti, které stanoví zákon v §. 294. ob. zák. obč. pro vlastnost příslušenstva, anať i náležitost trvalého užívání jest založena tím, že zásoba nafty, nalézající se ve zmíněné nádržce (cisterně), stále jest doplňována, a tedy okolnost, že nafta jest věc spotřebitelná, povahu příslušenstva nemůže vyloučiti a to tím méně, ana též §em 296. ob. zák. obč. jiným věcem, jako palivu a j., přiznává se vlastnost příslušenstva.

Poněvadž tedy oddělené zabavení této v cisterně se nacházející a k bezprostřednímu provozování sloužící nafty dle §. 252. ex. ř. nebylo přípustno, jest usnesení soudce prvního na zastavení exekuce k zajištění dle §. 39. č. 2. ex. ř. odůvodněno, usnesení stolice rekursní je zrušující neoprávněno, pročež bylo stížnosti dlužníkově vyhověti.

(Rozh. z 21. února 1912, č. j. $\frac{R \text{ III. } 74/12}{1}$.)

J. B.

Zákonný dědic, jenž již za živa zůstavitelova obdržel úplný svůj podíl povinný, posledním pořizením pak obmyšlen byl odkazem, přispívá k doplnění povinných podílů ostatních zákonných dědiců toliko podle odkazu jemu věnovaného a v témže poměru jako ostatní odkazovníci k úplnému zapravení povinných podílů. (§§ 692. a 783. ob. z. obč.)

První soudce vypočetl na základě ustanovení §. 783. ob. z. obč. příspěvky jednotlivých odkazovníků na doplnění jednotlivých povinných podílů čtyř spoludědiců kvocientem O. 43.158 a sice dělením legáty nekrytého zbytku součtu povinných podílů per 11.638 K součtem odkazů, pokud nebyly odečteny na povinné podíly, t. j. obnosem 26.969 K. Zákonný dědic A. ohradil se proti vypočtení uvedeného kvocienta jako mylnému, jelikož se měl odečísti celý odkaz zákonného dědice B. v ceně 2590 K od celkové sumy 11.638 K a zbytek se měl dělit součtem o týž obnos zmenšeným, an týž obdržel předem 16.617 K oproti povinnému podílu 4735 K.

Rekursu A-ově II. stolice vyhověla, naříkané usnesení zrušila a soudu I. stolice nařídila, aby nové rozúčtování případné srážky, kterou dědicové a legatáři za účelem doplnění povinných podílů povinni jsou nésti, provedl.

Důvody

opírají se o ustanovení §§. 783., 787., 793. a 692. ob. z. obč. Dle těchto a vzhledem na ustanovení §. 774. ob. z. obč nemůže B. z pozůstalosti ničeho požadovati, anť již obdržel více, než jeho povinný podíl obnáší. Dlužno tudíž uhraditi obnos 11.638 K předem celým odkazem jeho per 2590 K a teprve zbytek 9048 K poměrným rozpočtením na ostatní odkazníky.

Dovolací stížnosti B-ově nejv. soud vyhověl v ten smysl, že i tůž má k doplnění povinných podílů přispěti jen v témže poměru jako ostatní odkazovníci a to jen podle výše svého odkazu.

Důvody:

Nařízení soudu rekursního nemá opory v zákoně. § 793. ob. zák. obč., jehož se dovolává, má toliko ten význam, že onen dědic zákonný, jenž již za živa zůstavitelova obdržel úplný svůj podíl povinný, nemůže pro případ, že by pozůstalost nestačovala ku krytí jeho případného zákonného dědického podílu, sice žádati podílu dědického, že však nemůže ani býti přidržen ku vrácení jeho.

Podle toho nemůže ovšem dovolací stěžovatel, jenž takto obdržel předem více, ničeho požadovati již z důvodu zákonného práva dědického. Dlužno však uvážiti, že posledním pořízením jen obmýšlen odkazem a že tu nevystupuje již jako zákonný dědic, nýbrž jako odkazovník a jako takový přichází v úvahu. Tato jeho vlastnost se různí docela od vlastnosti zákonného dědice a nejsou jeho práva jakožto odkazovníka ani dotčena ustanovením §u 793., jehož se soud rekursní dovolává, nebo dokonce §u 774. ob. zák. obč., jenž je v dotčeném usnesení rovněž uveden.

Bude tedy dovolacímu stěžovateli jakožto odkazovníku spolu s ostatními přispěti k doplnění povinných podílů toliko podle obnosu odkazu jemu věnovaného a v témže poměru jako oni k úplnému zapravení povinných podílů (§§ 692. a 783. ob. zák. obč.), ježto nelze seznati, proč by měl býti na tom nepříznivěji, než ostatní odkazovníci, najmě oni, jimž tu zákonné právo dědické vůbec nepřísluší, když pozůstalé jmění je mnohem větší, než k doplnění povinných podílů je třeba.

(Rozh. z 13. března 1912 č. j. R III 46/12.)

—a.

K výkladu § 858. ob. z. obč.

Ve své žalobě tvrdí A., že soused jeho B. plot svého dvoru zanedbal tak, že jest většinou zbořen, následkem čehož A. nemůže svou drůbež a prasata vypustiti, aby nezabíhala do prostoru žalovaného, a navzájem může se strany žalovaného vše též do prostoru žalobcova zabíhati. Odpůrce jest prý vůbec povinen, aby prostor svůj ohradil, a poněvadž po dobrém učiniti to se zdráhá, navrhuje, aby k tomu byl odsouzen.